

1.

Ez itt a hervadás tündér- világa.
Akartál látni szép halált velem?
A Bükkös- erdő bús elégiája
szép,mint a halál és a szerelem.

Fától fához remegve száll a sóhaj,
közöttük láthatatlan kéz kaszál.
Az ágakról a fölrebent rigóraj
tengődni még a holt irtásra száll.

Lombját a gally, nézd, mily kímélve ejti,
holnap szél indul, döntő támadás,
holnaputánra minden elfelejti,
milyen volt itt a végső lázadás.

Mint gyertya-csonkok roppant ravatalánál,
tönkök merednek dúltan szerteszét,
s a nyár,ez a kilobbant forradalmár,
vérpadra hajtja szőke, szép fejét.

2.

A partot füzek testőrsége óvja,
a tollforgójuk ritkítottn ing.
Halkan himbál a horgom úsztatója,
nagyot csobbant a játékos balint.

Fény-pászma hull most messze,holt mezőig,
s a víz egy percre hullámos határ:
innen mosolygó partja tükröződik,
itt egy utolsót lobban még a nyár.

De túl, gyepén a ritkuló bereknek
ijedt lombok rebbennek szerteszét,
a szél felettük pókszálat lebegtet,
ezüst pókszálat, és ezüst zenét.

Az ősz hárfás tündére jár a réten,
az ő húrjáról szól a halk zene.
Most át fog jönni: árnyékát sötéten
pallónak átveti a jegenye.

Áprily Lajos: Októberi séta

Írta: JBB

2013. október 06. vasárnap, 16:52
